

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 24 kwietnia 2014 r.

**w sprawie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów
regulowanych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 kwietnia 2014 r. ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2 w lit. c:
 - a) w zdaniu wstępnym wyrazy „ust. 4a–4h” zastępuje się wyrazami „ust. 4a–4i”,
 - b) dodaje się ust. 4i w brzmieniu:

„4i. Pozytywny wynik części pisemnej egzaminu jest ważny przez okres 3 lat od dnia jego uzyskania.”;

- 2) w art. 1 w pkt 2 w lit. e, w ust. 5a w pkt 1 wyrazy „z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym dokonuje się uiszczenia opłaty” zastępuje się wyrazami „w poprzednim roku kalendarzowym”;

- 3) w art. 1 w pkt 2 w lit. e:
 - a) w zdaniu wstępnym wyrazy „ust. 5a–5e” zastępuje się wyrazami „ust. 5a–5f”,
 - b) po ust. 5b dodaje się ust. ... w brzmieniu:

„... Wysokość opłat za postępowanie kwalifikacyjne ustala i podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej właściwa krajowa izba samorządu zawodowego.”;

- 4) w art. 1 w pkt 4 w lit. b, w ust. 3 w pkt 4 lit. b otrzymuje brzmienie:
 - „b) posiadania:
 - tytułu zawodowego technika lub mistrza, albo
 - dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe w zawodzie nauczonym na poziomie technika

– w zawodach związanych z budownictwem określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 16, w zakresie odpowiednim dla danej specjalności,”;

- 5) w art. 1 w pkt 4 w lit. c, w ust. 4a skreśla się wyrazy „jeżeli została odbyta oraz udokumentowana zgodnie z przepisami dotyczącymi praktyki studenckiej,”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 16 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „oraz mieszkalnictwa” dodaje się wyrazy „w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego”;
- 7) w art. 1 w pkt 6, w art. 16 w pkt 1 w lit. b wyrazy „technicznych w budownictwie” zastępuje się wyrazami „związanych z budownictwem”;
- 8) w art. 3:
 - a) w pkt 2, art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Podmiotami uprawnionymi do zawodowego wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, są:

 - 1) osoby fizyczne wpisane na listę doradców podatkowych;
 - 2) adwokaci i radcowie prawni;
 - 3) biegli rewidenci.

2. Podmiotami uprawnionymi do zawodowego wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4, są:

 - 1) osoby fizyczne wpisane na listę doradców podatkowych;
 - 2) adwokaci i radcowie prawni.”
 - b) w pkt 3 w lit. b, w ust. 2 wyrazy „art. 3 pkt 3” zastępuje się wyrazami „art. 3 ust. 2”;
- 9) w art. 3 w pkt 10, w ust. 1c wyraz „podmiotem” zastępuje się wyrazami „lokałem podmiotu”;
- 10) w art. 3 w pkt 13, w art. 81:
 - a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „zastrzeżone dla podmiotów uprawnionych

w rozumieniu ustawy,”

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „, nie będąc podmiotem uprawnionym”;

- 11) w art. 4 w pkt 2 w lit. a, w ust. 2 skreśla się wyrazy „o których mowa w ust. 2b,”;
- 12) w art. 4 w pkt 2 w lit. b, w ust. 2b w pkt 1–4 wyrazy „stacji obsługi” zastępuje się wyrazami „stacji kontroli” oraz wyrazy „naprawy lub obsługi” zastępuje się wyrazami „kontroli lub naprawy”;
- 13) w art. 4 w pkt 2 w lit. b, w ust. 2e skreśla się wyrazy „, przeprowadzającym badania techniczne, o których mowa w art. 86 ust. 2 pkt 1”;
- 14) w art. 5:
- a) w pkt 4, art. 3 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 3. 1. Samorząd zawodowy architektów tworzą członkowie zrzeszeni w izbie architektów.
2. Samorząd zawodowy inżynierów budownictwa tworzą członkowie zrzeszeni w izbie inżynierów budownictwa.”
- b) po pkt 4 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
- „...) art. 4 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 4. Samorząd zawodowy architektów oraz samorząd zawodowy inżynierów budownictwa, zwane dalej „samorządem zawodowym”, są niezależne w wykonywaniu swoich zadań i podlegają tylko przepisom prawa.”;
- c) w pkt 5:
- w lit. a przed tiret pierwszym dodaje się tiret w brzmieniu:
- „– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Izba architektów zrzesza osoby, które:”;
- w lit. b przed tiret pierwszym dodaje się tiret w brzmieniu:
- „– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Izba inżynierów budownictwa zrzesza osoby, które:”;
- d) w pkt 7 w lit a, w ust. 1 wyrazy „Izby architektów oraz inżynierów budownictwa” zastępuje się wyrazami „Izba architektów oraz izba inżynierów budownictwa”;

- 15) w art. 5 w pkt 5:
- a) w lit. a:
- w pkt 1 skreśla się wyrazy „w zakresie określonym w art. 14 ust. 3 uzyskane na podstawie przepisów”,
 - w pkt 2 wyraz „zakresowej” zastępuje się wyrazem „zakresowi”,
- b) w lit. b w tiret pierwszym, w pkt 1 skreśla się wyrazy „w zakresie określonym w art. 14 ust. 3 uzyskane na podstawie przepisów”;
- 16) w art. 5 w pkt 5 w lit. b w tiret trzecim, pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) posiadają uprawnienia budowlane w zakresie odpowiadającym zakresowi specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane w zakresie określonym w art. 14 ust. 3 pkt 2–4 tej ustawy, lub specjalności, o których mowa w pkt 1, uzyskane przed dniem wejścia w życie ustawy – Prawo budowlane;”;
- 17) w art. 5 w pkt 8 przed lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:
- „...) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
- „4) nadawanie i pozbawianie uprawnień budowlanych w specjalnościach, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane, zwanych dalej „uprawnieniami budowlanymi”, uznawanie kwalifikacji zawodowych oraz nadawanie i pozbawianie tytułu rzeczoznawcy budowlanego;”;
- 18) w art. 5 w pkt 9, w art. 8b w ust. 1 w pkt 2 w lit. d kropkę na końcu zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
- „3) jest członkiem właściwej izby samorządu zawodowego.”;
- 19) w art. 5 w pkt 14 w lit. a w tiret drugim, w pkt 4 skreśla się wyrazy „z dnia 7 lipca 1994 r.”;
- 20) w art. 7 w pkt 2 w lit. a, w pkt 7 wyrazy „statków powietrznych, o których mowa w pkt 1–6” zastępuje się wyrazami „spadochronu, lotni, paralotni, motolotni, statku

powietrznego o maksymalnej masie startowej (MTOM) do 495 kg lub bezzałogowego statku powietrznego używanego w celach innych niż rekreacyjne lub sportowe”;

21) w art. 7 w pkt 2:

a) w lit. b, w ust. 3 w pkt 1–5 skreśla się wyrazy „oraz zgoda opiekunów prawnych”,

b) po lit. b dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o świadectwo kwalifikacji członka personelu lotniczego, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6, jest małoletnia, warunkiem uzyskania takiego świadectwa jest zgoda opiekunów prawnych.”;

22) w art. 7 w pkt 3 w lit. a, w pkt 2 wyraz „niepełnoletniej” zastępuje się wyrazem „małoletniej”;

23) w art. 7 w pkt 3 w lit. b, w ust. 2 w pkt 9 i 10 po wyrazie „maturalnego” dodaje się wyrazy „lub egzaminu dojrzałości”;

24) w art. 7:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w załączniku 6:

a) w „Objaśnieniach terminów użytych w załączniku” pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) certyfikacie CTO (Certified Training Organization) – należy przez to rozumieć certyfikat podmiotu prowadzącego działalność szkoleniową w zakresie lotnictwa cywilnego upoważniający do prowadzenia szkolenia członków personelu lotniczego w zakresie wymaganym do uzyskania licencji pilota wiatrakowcowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego, pilota sterowcowego zawodowego, pilota pionowzlotu, pilota pionowzlotu zawodowego, pilota pionowzlotu liniowego, pilota balonu wolnego, pilota szybowcowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego, dyspozytora lotniczego lub uprawnień wpisywanych do tych licencji”;

- b) w tabeli nr 1 w części II w podczęści 2.2. w kolumnie 1:
- w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pilota samolotowego zawodowego, pilota śmigłowcowego zawodowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego zawodowego, pilota pionowzlotu zawodowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego”;
 - w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pilota samolotowego zawodowego, pilota śmigłowcowego zawodowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego zawodowego, pilota pionowzlotu zawodowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego”;
 - w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) pilota samolotowego zawodowego, pilota śmigłowcowego zawodowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego zawodowego, pilota pionowzlotu zawodowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego”;
 - w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pilota samolotowego zawodowego, pilota śmigłowcowego zawodowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego zawodowego, pilota pionowzlotu zawodowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego”;
- c) w tabeli nr 1 w części III w podczęści 3.1. w kolumnie 1 i 2:
- w ust. 1 uchyla się pkt 15,
 - w ust. 4 uchyla się pkt 15,
- d) w tabeli nr 1 w części III w podczęści 3.1. w kolumnie 1 w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) specjalności nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego, uprawnienia na klasę samolotów wielosilnikowych”;
- e) w tabeli nr 2 w części I w podczęści 1.1. w kolumnie 1 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pilota samolotowego, pilota śmigłowcowego, pilota wiatrakowcowego, pilota balonu wolnego, pilota szybowcowego, mechanika lotniczego obsługi technicznej”;

- f) w tabeli nr 2 w części I w podczęści 1.2:
- w kolumnie 1 i 2 w ust. 1 uchyla się pkt 15,
 - w kolumnie 1 w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pilota samolotowego, pilota śmigłowcowego, pilota wiatrakowcowego, pilota wiatrakowcowego zawodowego, pilota sterowcowego, nawigatora lotniczego, mechanika pokładowego”.
- b) skreśla się pkt 6;
- 25) w art. 8 w pkt 1, w art. 5 w pkt 1 i 2 wyraz „nabyli” zastępuje się wyrazem „nabyły”;
- 26) w art. 8 w pkt 2, w ust. 6 wyrazy „Organy doradcze, o których” zastępuje się wyrazami „Organ doradczy, o którym” oraz wyraz „składają” zastępuje się wyrazem „składa”;
- 27) w art. 8 w pkt 3, w ust. 4 po wyrazach „bez ograniczeń” dodaje się wyrazy „w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej”;
- 28) w art. 8 w pkt 4, w ust. 4 po wyrazach „samorządu zawodowego architektów” dodaje się wyrazy „posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej”;
- 29) w art. 9 w pkt 2 w zdaniu wstępnym po wyrazach „art. 13” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a i dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Prezes UTK zatwierdza przepisy wewnętrzne, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 3, ust. 2 pkt 4, ust. 3 pkt 2 i ust. 3a pkt 2.”;
- 30) w art. 10 w pkt 8 w lit. b, ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, uwzględni:

- 1) konieczność zapewnienia odpowiedniego sprawdzianu wiedzy kandydatów i sprawnego przeprowadzenia egzaminu oraz działania Komisji w sposób sprawny i skuteczny;
 - 2) aby wysokość wynagrodzenia dla osób wchodzących w skład Komisji, mając na uwadze nakład ich pracy i zakres obowiązków, nie była wyższa niż:
 - a) 50% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym przeprowadzenie egzaminu, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, 1717 i 1734), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”, za udział w egzaminie,
 - b) 10% przeciętnego wynagrodzenia za udział w posiedzeniu Komisji oraz za przygotowanie testów egzaminacyjnych,
 - c) 2% przeciętnego wynagrodzenia za opracowanie pytania testowego;
 - 3) aby wysokość opłaty egzaminacyjnej nie była wyższa niż 20% przeciętnego wynagrodzenia;
 - 4) konieczność przeprowadzania egzaminu nie rzadziej niż dwa razy w roku;
 - 5) możliwość weryfikacji przez Komisję uznania studiów wyższych, o którym mowa w art. 28 ust. 5c.”;
- 31) w art. 12 w pkt 4, w ust. 5a wyrazy „, jeżeli posiada aktualne orzeczenie lekarskie” zastępuje się wyrazami „,oraz posiadania aktualnego orzeczenia lekarskiego”;
- 32) w art. 14 w pkt 1, w art. 80 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Agent celny jest obowiązany zawiadomić organ prowadzący listę agentów celnych o zaprzestaniu spełniania warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 3, w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tego faktu.”;

- 33) w art. 15, w art. 168b w ust. 2:
a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) udział podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w opracowaniu programu kształcenia;”,
b) dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:
„3) efekty kształcenia, z uwzględnieniem wiedzy i umiejętności sprawdzanych w postępowaniu kwalifikacyjnym o nadanie uprawnień do wykonywania zawodu;
4) sposób realizacji praktyk i staży.”;
- 34) w art. 15, w art. 168b skreśla się ust. 3;
- 35) w art. 17, w ust. 2 po wyrazach „bez ograniczeń” dodaje się wyrazy „w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej”;
- 36) w art. 18 w pkt 2:
a) w lit. d, w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) jednostka uprawniona.”,
b) w lit. e:
– w zdaniu wstępnym wyrazy „ust. 5–10” zastępuje się wyrazami „ust. 5–11”,
– przed ust. 5 dodaje się ust. ... w brzmieniu:
„... Jednostką uprawnioną jest jednostka wpisana do wykazu prowadzonego przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów, zwanego dalej „wykazem jednostek uprawnionych”.”,
– w ust. 5:
– – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Do wykazu jednostek uprawnionych Krajowa Rada Biegłych Rewidentów wpisuje jednostkę, która.”,
– – w pkt 4 wyraz „udokumentowała” zastępuje się wyrazem „wskazała”,
– ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Krajowa Rada Biegłych Rewidentów publikuje na swojej stronie internetowej wykaz jednostek uprawnionych.”,

- w ust. 8 po wyrazie „wykazu” dodaje się wyrazy „jednostek uprawnionych”,
 - w ust. 10 w pkt 2 wyrazy „szczegółowe warunki oceny przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów kryteriów, o których mowa w ust. 5, których spełnienie uprawnia jednostkę do przeprowadzania obligatoryjnego doskonalenia zawodowego, rodzaje dokumentów składanych wraz z wnioskiem o wpis do wykazu, o którym mowa w ust. 6,” zastępuje się wyrazami „sposób oceny przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów spełnienia kryteriów, o których mowa w ust. 5, tryb dokonywania wpisu do wykazu jednostek uprawnionych, rodzaje dokumentów składanych wraz z wnioskiem o wpis do wykazu jednostek uprawnionych”;
- 37) w art. 18 w pkt 2 w lit. e, w ust. 8 skreśla się wyrazy „przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów” oraz po wyrazach „ust. 5,” dodaje się wyrazy „Krajowa Rada Biegłych Rewidentów”;
- 38) w art. 18 w pkt 4 w lit. a, w pkt 1b wyrazy „i spełniają kryteria, o których mowa w art. 9 ust. 5d” zastępuje się wyrazami „, a egzaminy w tym zakresie są przeprowadzane w formie pisemnej”;
- 39) w art. 18 w pkt 6 w lit. f, w ust. 5d we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „, o których mowa w ust. 5, 5a i 5c,”;
- 40) w art. 18 w pkt 6 w lit. g, w ust. 7 w pkt 1 i 2 wyraz „albo” zastępuje się wyrazem „lub”;
- 41) w art. 18 w pkt 6 w lit. g, w ust. 7 w pkt 3 wyrazy „na podstawie odrębnych przepisów” zastępuje się wyrazami „przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych”;
- 42) w art. 18 w pkt 6 w lit. h:
- a) w tiret pierwszym, w pkt 4 wyraz „uznawania” zastępuje się wyrazami „stwierdzania spełniania”,
 - b) w tiret drugim w zdaniu wstępnym wyrazy „pkt 5” zastępuje się wyrazami „pkt 5

i 6” oraz dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) tryb stwierdzania spełniania warunków, o których mowa w ust. 7”;

- 43) w art. 18 w pkt 6 w lit. h w tiret drugim, w pkt 5 wyrazy „warunki udzielania zaliczeń” zastępuje się wyrazami „tryb zaliczania”;
- 44) w art. 18 w pkt 7 lit. a i b otrzymują brzmienie:
- „a) w pkt 3 lit. e otrzymuje brzmienie:
 - „e) zakresu tematycznego obligatoryjnego doskonalenia zawodowego, a także okresu rozliczeniowego i minimalnej liczby godzin doskonalenia zawodowego,”
 - b) pkt 10 otrzymuje brzmienie:
 - „10) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych;”.
- 45) w art. 20, w ust. 6 po wyrazach „bez ograniczeń” dodaje się wyrazy „w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej”;
- 46) w art. 22 w ust. 2 wyrazy „ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą” zastępuje się wyrazami „art. 5 niniejszej ustawy”;
- 47) w art. 23 w ust. 2 wyrazy „przystąpienia do egzaminu” zastępuje się wyrazami „otrzymania zaświadczenia potwierdzającego zdanie egzaminu z wynikiem pozytywnym”;
- 48) w art. 23 w ust. 3 po wyrazach „podlegają zwrotowi przez organizatora” dodaje się wyraz „egzaminu”;
- 49) w art. 23
- a) w ust. 6 wyrazy „na podstawie odrębnych przepisów” zastępuje się wyrazami „przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych”,
 - b) w ust. 7 wyrazy „na podstawie odrębnych przepisów” zastępuje się wyrazami „wydany przez tego ministra”;

- 50) w art. 23:
- a) w ust. 8 wyrazy „(świadectwo kwalifikacyjne)” zastępuje się wyrazami „uprawnający do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych” i skreśla się wyrazy „(świadectwa kwalifikacyjnego)”;
 - b) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:
„9. Do świadectw kwalifikacyjnych uprawniających do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych przepis ust. 8 stosuje się.”;
- 51) w art. 32 wyrazy „w dniu” zastępuje się wyrazami „przed dniem”, wyraz „zarządza” zastępuje się wyrazem „zarządzał” oraz wyraz „wykonuje” zastępuje się wyrazem „wykonywał”;
- 52) w art. 33:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dyplomy nurka III klasy, nurka II klasy, nurka I klasy oraz nurka saturowanego zachowują swoją ważność przez okres, na jaki zostały wydane.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dyplomy kierownika prac podwodnych II klasy i kierownika prac podwodnych I klasy oraz świadectwa operatora systemów nurkowych zachowują swoją ważność.”;
- 53) w art. 33 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Przepisy ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczące kierownika prac podwodnych III klasy stosuje się od 1 stycznia 2015 r.”;
- 54) w art. 36:
- a) skreśla się ust. 1,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Dokumenty poświadczające uprawnienia do wykonywania czynności na

stanowiskach: dyżurny ruchu, nastawniczy, kierownik pociągu, ustawiacz, manewrowy, rewident taboru, automatyk, toromistrz, dróżnik przejazdowy, prowadzący maszyny do kolejowych robót budowlanych oraz pomocnik maszynisty pojazdów trakcyjnych, wydane na podstawie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22d ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane.”;

- 55) w art. 37 skreśla się ust. 2;
- 56) w art. 37 w ust. 3 i 4 wyrazy „przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „do dnia 31 marca 2015 r.”;
- 57) w art. 37 w ust. 4 skreśla się użyty dwukrotnie wyraz „organów” oraz użyty dwukrotnie wyraz „Izby” zastępuje się wyrazem „Rady”;
- 58) w art. 37 w ust. 4 skreśla się wyrazy „oraz art. 21 ust. 2 pkt 3 lit. e i pkt 10”;
- 59) w art. 38 przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
„...) art. 9, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;”;
- 60) w art. 38 skreśla się pkt 1;
- 61) w art. 38 w pkt 2 wyrazy „, który wchodzi” zastępuje się wyrazami „oraz art. 37 ust. 3 i 4, które wchodzi”;
- 62) w art. 38 w pkt 2 wyrazy „po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 stycznia 2015 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. Senat rozpatrzył ustawę o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych i uchwalił do niej 62 poprawki.

Przepis art. 12 ust. 4h (art. 1 pkt 2 lit. c nowelizacji) przewiduje, iż osoba, która uzyskała pozytywny wynik z pisemnej części egzaminu, a nie zdała ustnej, przystępując ponownie do egzaminu, będzie mogła zdawać tylko egzamin ustny. W związku z tym nasuwały się pytania, jak długo będzie "ważny" wynik pisemnej części egzaminu oraz, czy z uprawnienia tego będzie można skorzystać bez względu na to ile czasu upłynęło od pisemnej części egzaminu. Przyjmując **poprawkę nr 1** uznano, iż „termin ważności” wyniku części pisemnej egzaminu należy ograniczyć do 3 lat (zob. np. art. 52 ust. 1 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami).

W art. 12 ust. 5–5b (art. 1 pkt 2 lit. d i e nowelizacji) ustawodawca stanowi o opłatach za postępowanie kwalifikacyjne, które jest obowiązana ponieść osoba ubiegająca się o nadanie uprawnień budowlanych. Na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów opłata za postępowanie kwalifikacyjne określona jest przez prawodawcę w sposób sztywny przez wskazanie, iż stanowi ona procentową część minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (opłata jest różna w zależności od tytułu). Innymi słowy, nie ma żadnej wątpliwości co do tego, ile wynosi stosowna opłata. Rozpatrzoną nowelizacją ustawodawca zmienia zasady ustalania wysokości opłat. Podobnie jak dzisiaj, wysokość opłaty będzie zróżnicowana w zależności od tytułu, niemniej zrezygnowano ze sztywnego (konkretnego) wskazania, jaką opłatę będzie obowiązana uiścić osoba ubiegająca się o nadanie uprawnień budowlanych. Ustawodawca wskazuje jedynie maksymalny poziom opłaty. W związku z tym nasuwało się pytanie, kto będzie przesądzał ostatecznie o wysokości opłaty za postępowanie kwalifikacyjne? W następstwie nowelizacji art. 16 ustawy – Prawo budowlane kompetencję w tym zakresie utraci właściwy minister, a brak jest jednoznacznego wskazania, kto tę kompetencję otrzyma. Trudno bowiem uznać, iż wolą ustawodawcy jest, aby to osoba ubiegająca się o nadanie uprawnień sama ustalała wysokość opłaty. Wątpliwości te przenoszą się również na dodawany art. 12 ust. 5e, który reguluje kwestię wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej. Mając na uwadze jednoznaczność przepisów oraz należytą ochronę interesów osoby ubiegającej się o nadanie uprawnień, w **poprawce nr 3** proponuje

się jednoznaczne wskazanie w ustawie kto ustali i poda do publicznej wiadomości ostateczną wysokość opłat związanych z postępowaniem kwalifikacyjnym obowiązujących w danym momencie.

Niezależnie od powyższego, wątpliwości budziło także ustalanie wysokości opłaty przez odniesienie jej do kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym dokonuje się opłaty. Zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która określa zasady ogłaszania przeciętnego wynagrodzenia za poprzedni kwartał, kwotę przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale ogłasza się do 7 roboczego dnia drugiego miesiąca każdego kwartału. Oznacza to, że do momentu ogłoszenia stosownego komunikatu dotyczącego poprzedniego kwartału trzeba byłoby czekać z ustaleniem wysokości opłaty za postępowanie kwalifikacyjne, a w następstwie nie można byłoby uiścić takiej opłaty. Ponadto odniesienie się przez ustawodawcę do przeciętnego wynagrodzenia za poprzedni kwartał mogłoby skutkować częstą zmianą stawek opłat, a w następstwie niepewnością po stronie zainteresowanego, jaką opłatę powinien on uiścić. Zmieniając zasady ustalania wysokości wynagrodzenia, należałoby mieć na względzie efektywność proponowanego rozwiązania. Skoro ustawodawca zdecydował się odnieść wysokość opłaty do kwoty przeciętnego wynagrodzenia (a nie jak dotychczas minimalnego wynagrodzenia), powinno to być – zdaniem Senatu – przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym (**poprawka nr 2**).

Poprawki nr 4 i 7 uwzględniają fakt, że możliwość ubiegania się o uprawnienia budowlane będą mieli również mistrzowie. Poprawka nr 4 rozbija dotychczasowe brzmienie przepisu na dwa tiret z wydzieloną częścią wspólną, ponieważ przy zachowania dotychczasowej postaci mogłaby powstać wątpliwość prawna, czy tytuł technika i mistrza odnosi się do zawodów budowlanych. Poprawka ta jest konsekwencją przyjętej w Sejmie poprawki umożliwiającej ubieganie się o uprawnienia budowlane mistrzom. Odnośnie do tiret pierwszego należy zauważyć, że zgodnie § 7 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 września 2012 r. w sprawie egzaminu czeladniczego, egzaminu mistrzowskiego oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych, tytuł mistrza może uzyskać osoba, która ukończyła szkołę ponadgimnazjalną albo dotychczasową szkołę ponadpodstawową. Dlatego też, ponieważ osoba taka może mieć jednocześnie tytuł technika i mistrza, w tiret pierwszym wprowadzono

spójnik „lub”. Zastąpienie w poprawce nr 7 wyrazów „technicznych w budownictwie” wyrazami „związanych z budownictwem” sprawi, że przepis korygowany przez poprawkę będzie obejmował techników i mistrzów.

Mając na uwadze, iż kryteria uznawania praktyki oraz sposób jej odbycia zostaną określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 16 ustawy – Prawo budowlane, a sposób realizacji praktyk określi umowa, o której mowa w dodawanym art. 168b ust. 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, trudno było ustalić, co ustawodawca miał na myśli statuując, jako warunek uznania praktyki, odbycie jej oraz udokumentowanie zgodnie z przepisami dotyczącymi praktyki studenckiej. W szczególności nasuwało się pytanie, do jakich przepisów odsyła dodawany do art. 14 ust. 4a (art. 1 pkt 4 lit. c nowelizacji), jeśli wziąć pod uwagę, iż nie ma w polskim systemie prawnym powszechnie obowiązujących przepisów regulujących zasady odbywania i dokumentowania praktyki studenckiej (wyjątek dotyczy kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela)? Mając powyższe na uwadze, Senat uchwalił **poprawkę nr 5**.

Poprawka nr 6 zmierza do tego, aby rozporządzenie, o którym mowa w art. 16 ustawy – Prawo budowlane, minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa wydawał w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego. Ustawowe upoważnienie do wydania rozporządzenia zawarte w art. 16, odnosi się – w pkt 1 lit. a oraz w pkt 2 lit. a – do kwestii sposobów określania zakresu studiów i efektów kształcenia oraz sposobów dokumentowania wykształcenia wyższego, a więc wkracza w obszar właściwości ministra do spraw szkolnictwa wyższego. Konieczność wydania rozporządzenia w tym obszarze w porozumieniu z ministrem do spraw szkolnictwa wyższego wzrosła znacząco po wprowadzeniu w 2011 r., w ramach nowelizacji ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, nowych zasad kształcenia na studiach wyższych, opartych na autonomii programowej uczelni, krajowych ramach kwalifikacji i efektach kształcenia, a także znoszących standardy kształcenia na kierunkach i centralną listę kierunków studiów. Z uwagi na merytoryczną złożoność kwestii prawidłowego określenia wymogów kwalifikacyjnych w zakresie wykształcenia, konieczne jest więc zapewnienie w procesie uzgodnień wkładu resortu merytorycznie odpowiedzialnego za kwestie kształcenia na studiach wyższych. Ewentualne wydanie rozporządzenia bez porozumienia z ministrem do spraw szkolnictwa wyższego

groziłoby zaburzeniem spójności między zasadami kształcenia na studiach wyższych a regułami określającymi wykształcenie odpowiednie lub pokrewne dla danej specjalności.

Mając na uwadze czytelność art. 3 ustawy o doradztwie podatkowym (art. 3 pkt 2 nowelizacji) oraz wyeliminowanie sytuacji, w której przepis jest wewnętrznie sprzeczny (pkt 3 stoi w sprzeczności z wprowadzeniem do wyliczenia – w tej samej jednostce redakcyjnej ustawodawca pozwalając na coś, jednocześnie tego zakazuje), należałoby – w opinii Senatu – dokonać zmiany polegającej na rozpisaniu art. 3 na dwa ustępy, z których pierwszy dotyczyłby czynności wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1, zaś drugi czynności wskazanych w art. 2 w ust. 1 pkt 4 (**poprawka nr 8**).

W **poprawce nr 9** proponuje się posłużenie w art. 31 ust. 1c (art. 3 pkt 10 nowelizacji) terminologią stosowaną przez ustawodawcę w innych aktach normatywnych. Ustawodawca zwykł mówić bowiem o prowadzeniu określonych spraw poza lokalem przedsiębiorstwa (jednostki organizacyjnej, podmiotu)¹⁾, a nie o prowadzeniu spraw „poza podmiotem”.

W **poprawce nr 10** proponuje się wykreślenie z przepisów art. 81 ust. 1 i 2 (art. 3 pkt 13 nowelizacji) zbędnych powtórzeń. Eliminowane wyrazy powtarzają treść wyrażoną we wcześniejszych częściach przepisów.

Nieprawidłowa z punktu widzenia Zasad techniki prawodawczej jest sytuacja, w której dwa przepisy do siebie wzajemnie odsyłają. W art. 84 ust. 2 odsyła się do ust. 2b, a w ust. 2b do ust. 2 (art. 4 pkt 2 lit. a i b nowelizacji). Tworzy się w ten sposób swego rodzaju pętla, z której nie ma racjonalnego wyjścia. Tego rodzaju odesłanie trudno też uznać za zgodne z § 157 Zasad techniki prawodawczej (zakaz formułowania odesłania do przepisu zawierającego odesłanie). Mając to na uwadze, uchwalono **poprawkę 11**.

W związku z dodawaniem do art. 84 ust. 2b (art. 4 pkt 2 lit. b nowelizacji), nasuwało się pytanie o różnicę terminologiczną pomiędzy pojęciem „stacja obsługi pojazdów”, którym posłużono się w dodawanej regulacji, a pojęciem „stacja kontroli pojazdów”, którym ustawodawca posługuje się w nienowelizowanych przepisach ustawy – Prawo o ruchu drogowym (np. art. 84 ust. 1, art. 84a ust. 1 pkt 1a). W następstwie przeprowadzonej analizy uznano, iż pojęcia te oznaczają to samo. Mając to na uwadze oraz kierując się § 10 Zasad

¹⁾ Zob. np. ustawę z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, czy też ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.

techniki prawodawczej (nakaz zachowania konsekwencji terminologicznej), uchwalono **poprawkę nr 12**.

Sformułowane w art. 84 ust. 2e (art. 4 pkt 2 lit. b nowelizacji) odesłanie sugeruje, iż badania techniczne pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych służb przeprowadzają służby jako takie. W rzeczywistości jednak, zgodnie z art. 86 ust. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, badania techniczne takich pojazdów przeprowadzają upoważnione komórki organizacyjne lub stacje kontroli pojazdów prowadzone przez służby, o których mowa w art. 86 ust. 1 (z wyłączeniem obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) oraz stacje kontroli pojazdów prowadzące działalność na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów. Mając na uwadze precyzję odesłania oraz przyjmując, iż wolą ustawodawcy jest, aby przepis stanowił o umowie między uczelnią i służbą, a nie uczelnią i podmiotem wskazanym w art. 86 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, przyjęto **poprawkę nr 13**.

Poprawka nr 14 eliminuje wynikającą z przepisów sugestię, iż może istnieć więcej niż jedna krajowa izba architektów i więcej niż jedna krajowa izba inżynierów budownictwa.

Nowe brzmienie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (art. 5 pkt 5 lit. a pkt 1 nowelizacji) nasuwało pytanie, w jakim celu ustawodawca odsyła w tym przepisie do art. 14 ust. 3 ustawy – Prawo budowlane. Skoro z punktu widzenia ustawodawcy nie ma znaczenia zakres posiadanego uprawnienia budowlanego w specjalności architektonicznej (gdyby było inaczej, to ustawodawca zakres ten wskazałby precyzyjnie, tak jak ma to miejsce w dzisiaj obowiązującym przepisie), to odesłanie takie jest niepotrzebne. Oczywiście jest bowiem, iż uprawnienia budowlane posiada się w jakiejś specjalności oraz w jakimś zakresie. Analogiczna uwaga dotyczy nowelizowanego art. 5 ust. 2 pkt 1 (art. 5 pkt 5 lit. b tiret pierwsze nowelizacji). Mając to na względzie, uchwalono **poprawkę nr 15**. Poprawką tą dokonano również zmiany redakcyjnej w nowelizowanym art. 5 ust. 1 pkt 2, która polega na zastąpieniu wyrazu „zakresowej” wyrazem „zakresowi”.

Przepis art. 5 ust. 2 pkt 3 (art. 5 pkt 5 lit. b tiret trzecie nowelizacji) budził wątpliwości interpretacyjne. Nie było jasne, czy sformułowanie „w zakresie określonym w art. 14 ust. 3 pkt 2–4 ustawy – Prawo budowlane” odnosi się wyłącznie do specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane, czy też również do specjalności, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2–4 tej ustawy. Zestawiając analizowany przepis z jego obecnie

obowiązującymi odpowiednikami, uznano, iż wolą ustawodawcy było, aby sformułowanie to odnosiło się wyłącznie do specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane. Należy także zauważyć, iż odsyłając w przepisie ust. 2 pkt 3 do pkt 1 tego samego ustępu, nie wskazuje się, w jakim ustępie zawarty jest punkt, do którego następuje odesłanie (jest to oczywiste). Uwzględniając powyższe, uchwalono **poprawkę nr 16**.

Poprawka nr 17 uwzględnia nowe brzmienie art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane (art. 1 pkt 4 lit. a nowelizacji). Po zmianie art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane będzie składał się z punktów 1–4, zaś w obecnym stanie prawnym składa się z punktów 1–5. W związku z tym konieczne jest nadanie nowego brzmienia art. 8 pkt 4 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Poprawka dostosowuje zakres występującego w art. 8 pkt 4 ustawy o samorządach odesłania do art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane w nowym brzmieniu.

W art. 8b ust. 1 (art. 5 pkt 9 nowelizacji) ustawodawca określa warunki, jakie musi spełniać osoba, aby mógł być jej nadany tytuł rzeczoznawcy budowlanego. W związku z tym przepisem nasuwało się pytanie, czy rzeczoznawcą budowlanym może zostać osoba niewpisana na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego, a jeśli nie, to z czego to wynika. Genezą pytania był z jednej strony art. 8b ust. 1, który wśród warunków nadania tytułu rzeczoznawcy budowlanego nie wskazuje członkostwa w izbie, z drugiej zaś art. 8c ust. 1, który przewiduje, iż na liście rzeczoznawców budowlanych wskazuje się m.in. informację o przynależności do właściwej okręgowej izby samorządu zawodowego, co mogłoby wskazywać na istnienie takiego wymogu. W trakcie prac nad ustawą w Senacie uznano, iż członkostwo w izbie powinno być warunkiem uzyskania tytułu rzeczoznawcy budowlanego. Ponieważ obowiązek taki nie może wynikać pośrednio z innych przepisów, uchwalono **poprawkę nr 18**.

W przepisie art. 24 ust. 1 pkt 4 (art. 5 pkt 14 lit. a tiret drugie nowelizacji) podano pełną nazwę ustawy – Prawo budowlane pomimo tego, że w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów, którego brzmienie jest zmieniane przez art. 5 pkt 5 lit. a nowelizacji, wprowadzono skróconą nazwę ustawy – Prawo budowlane. W związku z tym uchwalono **poprawkę nr 19**.

Poprawka nr 20 określa, w sposób niebudzący wątpliwości interpretacyjnych, rodzaje statków powietrznych, do których odnosi się zmieniany przepis. W nowelizowanym przepisie wskazuje się bowiem, za pomocą odesłania, mechaników poświadczenia obsługi określonych

statków powietrznych, którzy mogą otrzymywać świadectwa kwalifikacji. Przepis art. 7 pkt 2, rozszerzając zakres odesłania (z „pkt 1–5a” do „pkt 1–6” art. 95 ust. 2), ingeruje, zgodnie z intencją prawodawcy, w treść regulacji art. 95 ust. 2 pkt 7 w ten sposób, że dodaje do grupy mechaników poświadczenia obsługi statków powietrznych, dla których wydawane są świadectwa kwalifikacji, mechanika poświadczenia obsługi spadochronu. Zauważyć przy tym należy, że postać językowa art. 95 ust. 2 pkt 6 interpretowanego razem z art. 95 ust. pkt 7, czyli zgodnie z odesłaniem zamieszczonym w tym drugim przepisie, nie pozwala na jednoznaczne potwierdzenie istnienia takiej intencji, ponieważ w art. 95 ust. 2 pkt 6 jest mowa o skoczku spadochronowym, a nie o spadochronie. Dlatego też nie można uznać, że w art. 95 ust. 2 pkt 6 jest mowa o statku powietrznym, którego wystąpienie w tym punkcie zakładała konstrukcja odesłania zawartego w art. 95 ust. 2 pkt 7 w brzmieniu uchwalonym przez Sejm.

We wprowadzeniu do wyliczenia w art. 95 ust. 3 (art. 7 pkt 2 lit. b nowelizacji) wskazano, iż w wyliczaniu zostaną określone wymagania w zakresie wieku lub wykształcenia. Niemniej w pkt 1–5 wymogiem takim jest również zgoda opiekuna prawnego, którą trudno uznać za wymaganie w zakresie wieku lub wykształcenia. Mając to na względzie, proponuje się wyłączyć do odrębnej jednostki redakcyjnej przepis statuujący to wymaganie – **poprawka nr 21**. W następstwie proponuje się również, aby w dodawanym art. 96 ust. 1 pkt 2 (art. 7 pkt 3 lit. a nowelizacji), zamiast wyrazem „niepełnoletni” posłużyć się, zgodnym z ustawą – Kodeks cywilny, określeniem „małoletni” (**poprawka nr 22**). Należy mieć przy tym na względzie, iż określeniem tym ustawodawca posługuje się w kontekście cywilistycznej instytucji zdolności do czynności prawnych.

W art. 96 ust. 2 pkt 9 i 10 (art. 7 ust. 3 lit. b nowelizacji), jako wymóg uzyskania licencji członka personelu lotniczego w zakresie specjalności kontroler ruchu lotniczego oraz praktykant – kontroler ruchu lotniczego przyjęto m.in. posiadanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego. Zgodnie z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 maja 2010 r. w sprawie świadectw, dyplomów państwowych i innych druków szkolnych, świadectwa dojrzałości wydaje się nie tylko osobom, które zdały egzamin maturalny, ale również absolwentom dotychczasowych ponadpodstawowych szkół średnich, którzy zdali egzamin dojrzałości. W związku z tym nasuwało się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest wyłączenie z katalogu osób mogących ubiegać się o licencje, o których mowa w art. 96 ust. 2 pkt 9 i 10, osób, które otrzymały świadectwo dojrzałości w związku ze

zdaniem egzaminu dojrzałości. Senat nie znalazł argumentów uzasadniających różnicowanie sytuacji prawnej osób w zależności wyłącznie od tego, jaki egzamin był podstawą uzyskania świadectwa dojrzałości i w związku z tym uchwalił **poprawkę nr 23**.

Poprawka nr 24 formułuje zmiany w załączniku ustawy – Prawo lotnicze zgodnie z zasadami techniki prawodawczej, w szczególności precyzyjnie wskazuje miejsca dokonywanych zmian. Poprawka jest rezultatem trzech spostrzeżeń dotyczących zastosowanej techniki legislacyjnej. Po pierwsze, w pkt 5 zamiast nadania nowego brzmienia poszczególnym punktom załącznika ograniczono się do skreślenia wyrazów „radiooperatora pokładowego”. Po drugie, w pkt 6 nie wskazano precyzyjnie, w których częściach załącznika uchyla się punkty, których treść dotyczy radiooperatora pokładowego. Po trzecie, zmiany w jednym załączniku (nr 6) wprowadzono w dwóch punktach (pkt 5 i 6) art. 7 rozpatrzonej ustawy, co jest niezgodne z § 94 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej (przez analogię należałoby go zastosować przy nowelizowaniu załącznika).

Poprawka nr 25 ma charakter redakcyjny. Dotyczy przepisu określającego warunki, z których spełnienie przynajmniej jednego pozwala na sporządzanie projektów planów zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wątpliwości budzi sposób sformułowania wspomnianych warunków, szczególnie tych opisanych w pkt 1 i 2. W punktach tych występuje błąd polegający na posłużeniu się wyrazem „nabyli” w stosunku do osób. Poprawna jest forma „nabyły”, którą wprowadza omawiana poprawka.

Poprawka nr 26 uwzględnia, że w przepisie, do którego następuje odesłanie jest mowa tylko o jednym organie doradczym – Głównej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej. Aby nie przytaczać pełnej nazwy tego organu, w celu osiągnięcia skrótowości tekstu prawnego, w ustawie uchwalonej przez Sejm ustawodawca zastosował w ust. 6 odesłanie do ust. 1. Jednakże fragment wyrażenia zawartego w ust. 6 odsyłającego do ust. 1 zredagowano błędnie, ponieważ zapisano go w sposób wskazujący na występowanie w ust. 1 organów doradczych, podczas gdy w przepisie tym mowa jest o jednym organie.

Poprawki nr 27, 28, 35 i 45 zmierzają do tego, aby projekty niektórych planów lub decyzji w określonych trzema ustawami przypadkach mogła sporządzać nie tylko osoba posiadająca uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej, lecz także osoba posiadająca uprawnienia budowlane do projektowania

i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej. W obecnie obowiązującym stanie prawnym projekty planów zagospodarowania przestrzennego, projekty decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, projekty decyzji o ustaleniu warunków zabudowy oraz projekty decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, a także projekty decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, oprócz osób wykonujących zawód urbanisty, mogą sporządzać członkowie Izby Architektów, czyli wyłącznie osoby posiadające uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń. Zgodnie natomiast z nowym brzmieniem art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów do Izby Architektów przynależą będą wszystkie osoby posiadające uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej, a zatem zarówno np. osoby posiadające uprawnienia do projektowania w ograniczonym zakresie w specjalności architektonicznej, jak i osoby posiadające uprawnienia do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej. O ile pominięcie w zmienianych przepisach dotyczących projektów wymienionych planów i inwestycji osób posiadających uprawnienia do projektowania w ograniczonym zakresie w specjalności architektonicznej jest uzasadnione (są to oczywiście uprawnienia węższe, niż uprawnienia do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej), o tyle nieuwzględnienie w tych zmianach osób posiadających uprawnienia do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej jest bezzasadne. Przemawia za tym fakt, że aby uzyskać uprawnienia do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń wymagane jest, zgodnie z art. 14 ust. 3 pkt 5 ustawy – Prawo budowlane w nowym brzmieniu, odbycie dłuższej praktyki na budowie (1,5 roku) niż w przypadku wymogów związanych z uzyskaniem uprawnień budowlanych jedynie do projektowania bez ograniczeń (1 rok). Poprawki uwzględniają ten fakt i przyznają prawo do sporządzania projektów planów zagospodarowania przestrzennego, projektów decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, projektów decyzji o ustaleniu warunków zabudowy oraz projektów decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz projektów decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej także osobom posiadającym uprawnienia do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń. Ponadto poprawki doprecyzowują, że zarówno uprawnienia budowlane do projektowania bez

ograniczeń, jak i uprawnienia do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń muszą być udzielane w specjalności architektonicznej. Rozwiązanie takie stanowi konsekwencję zmiany wprowadzanej art. 5 pkt 5 lit. a rozpatrzonej ustawy i zapewnia ciągłość rozwiązania, które przewiduje, że jedynie osoby posiadające określone uprawnienia w specjalności architektonicznej mogą sporządzać wspomniane wcześniej projekty planów i decyzji.

Poprawka nr 29 wyposaża Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego w kompetencje do zatwierdzania regulacji wewnętrznych związanych z działalnością przewozową w metrze. W aktualnym stanie prawnym obowiązek prowadzenia działalności w transporcie szynowym w oparciu o przepisy wewnętrzne zatwierdzone przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego dotyczy wszystkich podmiotów obowiązanych do uzyskania świadectwa bezpieczeństwa. Biorąc pod uwagę nałożenie obowiązku uzyskania świadectwa bezpieczeństwa również na przedsiębiorcę zarządzającego infrastrukturą i wykonującego przewozy w metrze, należało przyznać Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego uprawnienie do zatwierdzania regulacji wewnętrznych, na podstawie których wykonywana jest działalność przewozowa w metrze. Zaproponowane przez Senat rozwiązanie ma na celu zapewnienie efektywnego nadzoru nad wykonywaniem działalności operacyjnej przez pracowników metra.

Analizując zakres spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu, które będzie wydane na podstawie art. 36 ust. 6 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym (art. 10 pkt 8 lit. b nowelizacji), oraz wytyczne tej delegacji, należy stwierdzić, iż przepis upoważniający nie spełnia wynikających z art. 92 ust. 1 Konstytucji warunków poprawności upoważnienia ustawowego, ponieważ w delegacji brak jest kompletnych wytycznych. Wytyczna sformułowana w nowelizowanym art. 36 ust. 7 odnosi się bowiem wyłącznie do pkt 3 i 4 zakresu spraw przekazanych do uregulowania. Niewątpliwie w przepisie upoważniającym brakuje wytycznych dotyczących wysokości wynagrodzenia osób wchodzących w skład Komisji Egzaminacyjnej, sposobu i trybu uznawania studiów wyższych, sposobu i trybu zwalniania z egzaminu, jak również wysokości opłaty egzaminacyjnej i sposobu jej uiszczania. Brak wytycznych oznacza niekonstytucyjność zarówno samego upoważnienia, jak i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych. Mając to na względzie uchwalono **poprawkę nr 30**.

Poprawka nr 31 ma charakter redakcyjny. Poprawiany przepis został sformułowany w sposób sugerujący, iż to dyplom (a nie osoba) ma posiadać aktualne orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania prac podwodnych.

Mając na uwadze treść art. 80 ust. 1 ustawy – Prawo celne (po nowelizacji) należy – zdaniem Senatu – przeredagować ust. 5 tego artykułu w taki sposób, aby stanowił on o zmianach w odniesieniu do warunków ustawowych, a nie o zmianach danych (**poprawka nr 32**).

Dążąc do tego, aby analogiczne regulacje w obrębie jednego aktu były zredagowane w analogiczny sposób oraz eliminując budzące wątpliwości sformułowanie „opracowanie efektów kształcenia”, przyjęto **poprawkę nr 33**. Opracowując poprawkę kierowano się brzmieniem art. 168a ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym²⁾.

W następstwie analizy art. 168b ust. 3 dodawanego do ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym można postawić pytanie, jaka jest jego wartość normatywna. Skoro zasady i zakres zwolnienia z części lub całości postępowania kwalifikacyjnego wynikają z innych ustaw (np. dodawanego do ustawy – Prawo budowlane art. 12 ust. 4b), art. 168b ust. 3 należałoby uznać wyłącznie za informację o korzyściach płynących z ukończenia studiów prowadzonych we współpracy z podmiotem, o którym mowa w ust. 1 wskazanego artykułu. Co więcej, informacja ta jest niekompletna, ponieważ ustawodawca odsyła adresata do bliżej nieokreślonych przepisów odrębnych w celu określenia zasad i zakresu przysługującego mu dobrodziejstwa. Wydaje się oczywiste, iż uczelnia prowadząca studia we współpracy z podmiotem, o którym mowa w art. 168b ust. 1, będzie informowała (np. na swojej stronie internetowej) zarówno o tym fakcie, jak i o korzyściach płynących z ukończenia określonych studiów. W związku z powyższym oraz kierując się § 11 i § 156 Zasad techniki prawodawczej Senat uchwalił **poprawkę nr 34**.

Poprawka 36 dotyczy przepisów odnoszących się do jednostek uprawnionych do przeprowadzania szkoleń w ramach obligatoryjnego doskonalenia zawodowego i wykazu tych jednostek (art. 4 ustawy zmienianej w art. 18 nowelizacji). Ma ona na celu doprecyzowanie sposobu określania jednostek uprawnionych do przeprowadzenia szkoleń w ramach obligatoryjnego doskonalenia zawodowego. Ponadto uściśla regulacje związane z wykazem tych jednostek i charakterem wpisu do tego wykazu, co jest konieczne z uwagi na

²⁾ Przepis art. 168a ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym może zostać wkrótce znówelizowany (druk sejmowy nr 2085), niemniej w następstwie nowelizacji nie zmieni się konstrukcja tego przepisu.

fakt, że w przepisach ustawy o biegłych rewidentach brakuje jednoznacznych regulacji przesądzających konstytutywny charakter wpisu do wykazu jednostek uprawnionych do przeprowadzenia szkoleń w ramach obligatoryjnego doskonalenia zawodowego. Poprawka koryguje także przepis upoważniający w ten sposób, że pozwala właściwemu ministrowi określić sposób oceny przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 4 ust. 5, tryb dokonywania wpisu do wykazu jednostek uprawnionych oraz rodzaje dokumentów składanych wraz z wnioskiem o wpis do wykazu jednostek uprawnionych.

Poprawka 37 dotyczy art. 4 ust. 8 (art. 18 pkt 2 lit. e) wskazującego przypadek, w którym następuje skreślenie jednostki z wykazu jednostek uprawnionych do przeprowadzenia szkoleń w ramach obligatoryjnego doskonalenia zawodowego. Poprawka uzupełnia brak polegający na nieokreśleniu przez ustawodawcę wprost, że skreślenia dokonuje Krajowa Rada Biegłych Rewidentów (choć z treści przepisu można wyinterpretować taką normę). Językowe brzmienie przepisu zawartego w ustawie uchwalonej przez Sejm wydaje się wadliwe, ponieważ jest niekompletne – ani bezpośrednio przed wyrazem „skreśla”, ani po nim nie występuje żaden wyraz, który wskazywałby, że to Rada dokonuje skreślenia.

Poprawka 38 zmierza do uściślenia art. 7 pkt 1b (art. 18 pkt 4 lit. a). Przepis ten dotyczy stwierdzania przez Komisję Egzaminacyjną, że kierunek studiów wyższych zakresem kształcenia obejmuje wiedzę teoretyczną w zakresie wskazanym w art. 9 ust. 1 i 2, natomiast ujęte w nim sformułowanie „i spełniają kryteria, o których mowa w art. 9 ust. 5d” sugeruje, że spełnienie kryteriów dotyczy kierunku studiów. Tymczasem w art. 9 ust. 5d jest mowa o warunkach, jakie muszą spełniać określone tam egzaminy, aby mogły być zaliczone na poczet postępowania kwalifikacyjnego. Konieczne jest zatem wykreślenie w pkt 1b wyrazów „i spełniają kryteria, o których mowa w art. 9 ust. 5d” i wpisanie w ich miejsce wyrazów „, a egzaminy w tym zakresie są przeprowadzane w formie pisemnej”. Dzięki temu uczelnia zamierzająca prowadzić kierunek studiów, który zakresem kształcenia obejmie wiedzę teoretyczną w zakresie wskazanym w art. 9 ust. 1 i 2, będzie miała świadomość, że forma przeprowadzania egzaminów będzie weryfikowana.

Poprawka 39 ma na celu usunięcie zbędnego odesłania sformułowanego w art. 9 ust. 5d (art. 18 pkt 6 lit. f nowelizacji), które nie wpływa na zawartość normatywną przepisu, ale utrudnia jego interpretację.

Poprawka 40 zastępuje spójnik alternatywy rozłącznej „albo” spójnikiem alternatywy nierozłącznej „lub”, dzięki czemu będzie można zaliczać praktykę również takiej osobie, która spełnia więcej niż jeden z warunków określonych przez ustawodawcę w art. 9 ust. 7 (art. 18 pkt 6 lit. g nowelizacji).

Poprawkę 41 wprowadzono w celu uniknięcia wątpliwości, że art. 9 ust. 7 pkt 3 odnosi się wyłącznie do certyfikatów i świadectw wydawanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Poprawka uwzględnia fakt, że certyfikaty księgowe są, a świadectwa kwalifikacyjne były wydawane na podstawie różnych regulacji (rozporządzenia lub ustawa). Poprawka eliminuje również zbędne, a jednocześnie niezgodne z Zasadami techniki prawodawczej odesłanie do odrębnych przepisów. Analogiczny cel przyświecał Senatowi przy uchwalaniu **poprawki nr 49**. W poprawce tej jednoznacznie wskazano, że przepisy art. 23 ust. 6 i 7 odnoszą się do certyfikatów księgowych wydanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Poprawka 42 ujednolica terminologię ustawy i rozszerza zakres upoważnienia ustawowego o obowiązek uregulowania w rozporządzeniu trybu stwierdzania spełniania warunków zaliczenia kandydatowi na biegłego rewidenta praktyki. Senat, kierując się opinią Ministra Finansów, uznał, iż zakres upoważnienia ustawowego sformułowanego w art. 9 ust. 8 ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym w brzmieniu po nowelizacji będzie zbyt wąski, co uniemożliwi uregulowanie w rozporządzeniu wyżej wskazanej kwestii.

Poprawka 43 prowadzi do zastąpienia w pkt 5 (dodawanym do art. 9 ust. 8 o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym) wyrazów „warunki udzielania zaliczeń” wyrazami „tryb zaliczania”. Tym samym eliminuje wątpliwości co do tego, jakie – inne niż wynikające wprost z art. 9 ust. 5, 5a, 5c i 6 – warunki zaliczenia egzaminów miałyby być sformułowane w rozporządzeniu. Należy przy tym pamiętać, iż rozporządzenie nie może ograniczać uprawnienia wynikającego z ustawy. Ponadto poprawka usuwa niekonsekwencję terminologiczną (we wcześniejszych przepisach ustawodawca mówi o „zaliczeniu egzaminu”, a nie „udzieleniu zaliczenia egzaminu”).

Poprawka 44, zmieniając art. 21 ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym, wprost rozszerza kompetencje Krajowej Rady Biegłych Rewidentów. Wzięto przy tym pod

uwagę zakres uprawnień dla Krajowej Rady Biegłych Rewidentów wynikający ze znowelizowanych art. 4 ust. 3, 6 i 7. Ustawa uchwalona przez Sejm uchylała w art. 21 ust. 2 pkt 3 lit. e oraz pkt 10. Niemniej zdaniem Senatu, lepszym rozwiązaniem jest nadanie tym przepisom brzmienia harmonizującego z pozostałymi przepisami i przyjętym porządkiem prawnym, w którym część uregulowań z zakresie doskonalenia zawodowego zostanie przeniesiona do ustawy, zaś część zagadnień z tego zakresu nadal pozostanie w kompetencjach Krajowej Rady Biegłych Rewidentów.

W związku z tym, że ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów weszła w życie 21 stycznia 2002 r., w art. 22 ust. 2 nie należy mówić o wejściu w życie tej ustawy, ale o wejściu w życie art. 5 ustawy nowelizującej. Mając to na uwadze, uchwalono **poprawkę nr 46**.

Poprawka 47 zmienia sposób obliczania terminu upływu ważności egzaminu i likwiduje wątpliwości interpretacyjne. W związku z tym, iż pomiędzy przystąpieniem do egzaminu, a ogłoszeniem jego wyników upływa pewien czas, nasuwało się pytanie, dlaczego termin upływu ważności wyniku egzaminu ma być liczony od dnia przystąpienia do egzaminu, a nie od dnia doręczenia zaświadczenia potwierdzającego zdanie egzaminu z wynikiem pozytywnym (art. 76c ust. 3), kiedy to zdający dowiadyuje się *de facto*, że zaczął spełniać jeden z warunków, o których mowa w art. 76b. Analizując tę kwestię, warto mieć na uwadze, iż wolą ustawodawcy jest, aby w przypadku wskazanym w art. 23 ust. 2 rozpatrzonej ustawy, zaświadczenia, o których mowa w art. 76c ust. 3, były wydawane. Warto również zwrócić uwagę na art. 23 ust. 5 nowelizacji, który odnosi bieg analogicznego terminu do otrzymania rozstrzygnięcia Komisji.

Poprawka 48 ujednolica terminologię przyjętą w ustawie. Przepisem, do którego odnosi się poprawka, ustawodawca nakłada na organizatora obowiązek zwrotu opłat egzaminacyjnych (od osób, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozpatrzonej ustawy), które na podstawie przepisów ustawy o rachunkowości podlegałyby zaliczeniu na poczet egzaminu przeprowadzonego w terminie późniejszym. Wątpliwości budziło określenie „organizator”. W dotychczasowym stanie prawnym, w art. 76d ust. 1 ustawy o rachunkowości mówi się o „organizatorze egzaminu”. Jeśli zatem intencją ustawodawcy jest utożsamianie „organizatora” występującego w art. 23 ust. 3 nowelizacji z „organizatorem egzaminu” występującym w art. 76d ust. 1 ustawy o rachunkowości, to należy, zgodnie z § 10 Zasad techniki prawodawczej, posłużyć się określeniem „organizator egzaminu”.

Poprawka 50 eliminuje nieprawidłową technikę redakcyjną i prowadzi do odpowiedniego stosowania w stosunku do świadectw kwalifikacyjnych przepisu dotyczącego wydawania duplikatów certyfikatu księgowego. Zastrzeżenie dotyczyło sposobu wskazania, że świadectwo kwalifikacyjne jest traktowane w części przepisu odpowiadającej za wyrażenie dyspozycji normy prawnej tak samo, jak certyfikat księgowy. W ustawie posłużono się w tym celu nieprawidłową techniką, a mianowicie ujęto nazwę „świadectwo kwalifikacyjne” w nawiasie. Rozwiązanie takie sugeruje wymiennosc nazw „świadectwo kwalifikacyjne” i „certyfikat księgowy”. Tymczasem obecnie nie ma już podstawy prawnej do wydawania świadectw kwalifikacyjnych³⁾. W związku z tym – w ocenie Senatu – intencją prawodawcy nie było wskazanie, że świadectwo kwalifikacyjne jest tym samym, co certyfikat księgowy⁴⁾, lecz określenie, że do świadectw kwalifikacyjnych stosuje się odpowiednio przepisy o wydawaniu duplikatów certyfikatów księgowych.

Poprawka 51 zmienia przepis przejściowy (art. 32) w taki sposób, by odnosił się on do działalności prowadzonej przed dniem wejścia w życie ustawy. W przepisie, którego dotyczy poprawka, ustawodawca postanawia, że w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy przedsiębiorca, który w dniu wejścia w życie ustawy zarządza infrastrukturą i wykonuje przewozy w metrze, może prowadzić tę działalność bez konieczności uzyskania świadectwa bezpieczeństwa. Wątpliwości budziło wskazanie, że chodzi jedynie o przedsiębiorców, którzy prowadzili działalność określoną w przepisie w dniu wejścia w życie ustawy. Taka redakcja przepisu skłaniała do postawienia pytania, czy intencją ustawodawcy było pominięcie w przepisie przedsiębiorców, którzy zarządzali infrastrukturą i prowadzili przewozy w metrze przed dniem wejścia w życie ustawy. Wydaje się, że przypisywanie prawodawcy takiej intencji byłoby nieuzasadnione, ponieważ jest on świadomy istnienia § 30 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którym w przepisach przejściowych reguluje się wpływ nowych przepisów na stosunki powstałe pod działaniem przepisów dotychczasowych.

W art. 33 ust. 1 nowelizacji przewidziano, że świadectwa operatora systemów nurkowych wydane przed dniem wejścia w życie nowelizacji zachowają ważność przez okres, na jaki zostały wydane. Przepis ten sugeruje, iż tego rodzaju świadectwa wydawane są

³⁾ Sprawę wydawania świadectw stwierdzających (wcześniej – potwierdzających) kwalifikacje niezbędne do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych regulowały przepisy art. 81 ust. pkt 5 (wcześniej – art. 81 ust. 3 pkt 4 i 4a) ustawy o rachunkowości oraz rozporządzenia wydane na podstawie powołanych wyżej przepisów.

⁴⁾ Istnienie takiej intencji potwierdza np. treść art. 9 ust. 7 ustawy o biegłych rewidentach w nowym (nadawanym przez opiniowaną ustawę) brzmieniu. W przepisie tym „certyfikat księgowy” ze „świadectwem kwalifikacyjnym” łączy stosunek alternatywy rozłącznej, wyrażony spójnikiem „albo”.

na z góry określony okres (mają określony termin ważności), czego nie da się pogodzić z ustawą z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych w aktualnym brzmieniu. W myśl tego aktu, świadectwa te są bezterminowe. Oznacza to, że ustawodawca nie określa terminu ich ważności. Analogiczna uwaga dotyczy dyplomów kierownika prac podwodnych I i II klasy. Mając na uwadze należyłą precyzję przepisu przejściowego oraz konieczność wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, uchwalono **poprawkę nr 52**.

Formułując przepis o wejściu w życie należy mieć na uwadze, iż istotą tego rodzaju regulacji jest określenie, kiedy wejdzie w życie cały akt bądź też poszczególne jego przepisy. Przepis o wejściu w życie nie jest więc przepisem o wejściu w życie poszczególnych norm zakodowanych w przepisach, ale o wejściu do systemu prawnego przepisów, z których wyinterpretowane będą określone normy postępowania. W przypadku art. 38 pkt 1 ustawodawca postanowił, iż art. 12 nowelizujący ustawę o wykonywaniu prac podwodnych w części dokonującej zmian odnoszących się do kierownika prac podwodnych III klasy wejdzie w życie później niż cała ustawa. Sposób sformułowania przepisu oznacza *de facto*, iż ustawodawca odsuwa w czasie termin wejścia w życie nie art. 12, ale norm dotyczących zawodu, który pojawi się w systemie prawnym w następstwie wejścia w życie art. 12 rozpatrzonej ustawy. Różnicując (wyjątkowo) termin wejścia w życie poszczególnych przepisów ustawy należy wyczerpująco wymienić te przepisy, które mają wejść w życie innym terminie, tak aby adresat nie miał żadnych wątpliwości jakie przepisy go wiążą. W analizowanym przypadku ustawodawca tej dyrektywy techniki prawodawczej nie uwzględnił. Co więcej, nasuwało się pytanie o praktyczny skutek zastosowania formuły „zakresowej” przepisu o wejściu w życie z punktu widzenia podmiotu ujednolicającego tekst ustawy (czy nanieść na tekst ustawy zmiany dotyczące kierownika prac podwodnych III klasy). Formułując przepis o wejściu w życie, należy również pamiętać, iż Zasady techniki prawodawczej nie dopuszczają „zakresowych” przepisów o wejściu w życie (§ 45 Zasad techniki prawodawczej). Przewidując analizowany wyjątek, ustawodawca zapewne chciał, aby wszystkie zmiany w ustawie o wykonywaniu prac podwodnych dokonały się w jednej dacie, niemniej – w jego ocenie – skutki wprowadzenia do systemu prawnego zawodu kierownika prac podwodnych III klasy powinny nastąpić później. Zakładając, iż trafnie odczytano intencję prawodawcy, uchwalono **poprawki nr 53 i 60**. Polegają one na skreśleniu pkt 1 w art. 38 oraz dodaniu do ustawy przepisu incydentalnego, który „zawiesi” na określony w nim czas stosowanie przepisów dotyczących kierownika prac podwodnych III klasy. Mając

na uwadze komunikatywność przepisu incydentalnego, wskazano w nim konkretną datę, od której należy stosować regulacje dotyczące kierownika prac podwodnych III klasy.

Zgodnie z § 33 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej niedopuszczalne jest czasowe utrzymanie w mocy wybranych przepisów dotychczasowych aktów wykonawczych. Dotyczy to również czasowego utrzymywania w mocy niektórych norm zakodowanych w akcie wykonawczym. Innymi słowy oznacza to, iż ustawodawca, chcąc utrzymać w mocy jakiś akt wykonawczy, nie może decydować, które przepisy tego aktu (a także zakodowane w nich normy) zachowa w mocy, a które nie. Utrzymać można w mocy wyłącznie cały akt. Należy przy tym mieć na uwadze, iż warunkiem dopuszczalności czasowego utrzymania w mocy aktu wykonawczego jest zgodność tego aktu z nową albo znowelizowaną ustawą upoważniającą. Utrzymanie w mocy aktu wykonawczego niezgodnego z taką ustawą oznaczałoby akceptowanie przez ustawodawcę stanu niezgodności z Konstytucją (stanu naruszenia zasady hierarchicznej budowy systemu aktów prawnych). Analiza art. 36 ust. 1 rozpatrzonej ustawy pod kątem zgodności z Zasadami techniki prawodawczej prowadzi do wniosku, że przepis ten, przewidując utrzymanie w mocy przepisów wyłącznie w ograniczonym zakresie, narusza Zasady techniki prawodawczej. Nie bez znaczenia jest tutaj również charakter tego rodzaju regulacji. W praktyce zasadą powinno być wydawanie przez organ upoważniony niezbędnych rozporządzeń w okresie *vacatio legis* ustawy⁵⁾, tak aby rozporządzenia te mogły wejść w życie z dniem wejścia w życie znowelizowanych upoważnień, a nie po tym dniu. Skoro czasowe utrzymywanie w mocy aktów wykonawczych jest wyjątkiem, to zgodnie z regułą interpretacyjną *exceptiones non sunt extendendae* (wyjątku nie można interpretować rozszerzająco), przepisy Zasad techniki prawodawczej dotyczące tego rodzaju przepisów przejściowych należy interpretować bardzo precyzyjnie i wąsko. Oznacza to, iż dotychczasowe przepisy wykonawcze powinny być utrzymywane w mocy tylko w nadzwyczajnych okolicznościach oraz z zachowaniem standardów wyznaczonych przez Zasady techniki prawodawczej. Wobec powyższego, jako że niemożliwe jest utrzymanie w mocy całego rozporządzenia wydanego na podstawie art. 22d ust. 3 ustawy o transporcie kolejowym, należy skreślić omawiany przepis przejściowy (**poprawka nr 54**). Analogiczna uwaga dotyczy art. 37 ust. 2 nowelizacji (**poprawka nr 55**). W związku z przyjęciem poprawki nr 54 uchwalono **poprawkę nr 59**, która wydłużyła do

⁵⁾ Zasady techniki prawodawczej uznają to za oczywiste.

6 miesięcy *vacatio legis* art. 9, którym ustawodawca nowelizuje ustawę o transporcie kolejowym.

W związku z tym, iż od dnia wejścia w życie art. 18 rozpatrzonej ustawy (nowelizacja ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym) Krajowa Rada Biegłych Rewidentów nie będzie określała zasad obligatoryjnego doskonalenia zawodowego dla biegłych rewidentów, a także ustalała kryteriów oraz nadawała uprawnień dla jednostek przeprowadzających obligatoryjne doskonalenie zawodowe dla biegłych rewidentów (kwestie te będą uregulowane wprost w ustawie), czasowe utrzymanie w mocy uchwał wydanych na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 3 lit. e i pkt 10 ustawy zmienianej w art. 18 jest zbędne (art. 37 ust. 4). Czasowe utrzymanie tych uchwał w mocy może prowadzić do naruszenia zasady hierarchicznej budowy systemu aktów prawnych poprzez utrzymanie w systemie aktów wykonawczych, których nie da się pogodzić z ustawą upoważniającą po zmianach. Ponadto nasuwało się pytanie, dlaczego w analizowanym przepisie przejściowym nie wskazano wprost, iż organem wydającym utrzymywane w mocy przepisy wykonawcze jest Krajowa Rada Biegłych Rewidentów. Mając powyższe na względzie, **uchwalono poprawki nr 57 i 58.**

W związku z tym, iż art. 18 rozpatrzonej ustawy ma wejść w życie później niż cała ustawa, związane z nim przepisy przejściowe powinny wejść w życie w tym samym terminie. **Poprawka nr 61** sprowadza się do objęcia wyjątkiem od terminu wejścia w życie ustawy, przewidzianym w art. 38 pkt 2, również art. 37 ust. 3 i 4.

Przyjęta przez ustawodawcę w art. 38 pkt 2 konstrukcja „piętrowego” przepisu o wejściu w życie jest niewłaściwa z legislacyjnego punktu widzenia. Przepis o wejściu w życie musi być sformułowany w taki sposób, aby adresat był w stanie określić termin „zmiany” w systemie prawa stosunkowo łatwo, bez konieczności dokonywania skomplikowanych zabiegów interpretacyjnych. W tym przypadku ustalenie terminu wejścia w życie art. 18 wymagałoby od interpretatora ustalenia daty wejścia w życie całej ustawy, a następnie odniesienia się do tej daty przy obliczaniu terminu wejścia w życie art. 18. Analizując art. 38 pkt 2, trzeba mieć również na względzie § 45 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, w którym sformułowano katalog dopuszczalnych formuł przepisu o wejściu w życie. Żadna z formuł zaproponowanych w Zasadach techniki prawodawczej nie przewiduje możliwości określania terminu wejścia w życie w sposób przyjęty

w analizowanym przepisie. Trudno też byłoby się zgodzić z tezą, iż przepis ten został sformułowany w taki, a nie inny sposób z uwagi na fakt zastosowania w nim formuły przewidzianej w § 46 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej. Wskazany przepis odnosi się bowiem do zupełnie innej sytuacji. Jego celem nie jest wydłużenie *vacatio legis* niektórych przepisów aktu, ale uzależnienie wejścia ich w życie od wystąpienia określonego zdarzenia przyszłego. Formułując akt normatywny należy pamiętać o nakazie stosowania w nim środków techniki prawodawczej adekwatnych do rozstrzygnięcia, które zamierza się wyrazić. Skoro ustawodawca chce – na zasadzie wyjątku – wydłużyć *vacatio legis* art. 18, powinien posłużyć się w przepisie techniką wskazaną w § 45 ust. 1 pkt 2 albo 4 Zasad techniki prawodawczej. Senat, uwzględniając swoje poprawki do art. 18 nowelizacji i związanych z nim przepisów przejściowych oraz mając na względzie fakt, iż *vacatio legis* służyć będzie wydaniu aktów wykonawczych zarówno przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jak i samorząd biegłych rewidentów, uchwalił **poprawkę nr 62**, w której proponuje, aby art. 18 (i związane z nim przepisy przejściowe) wszedł w życie 1 stycznia 2015 r. W związku z tą poprawką pozostaje **poprawka nr 56**.